

Uprawnienia do bycia ochroniarzem

Ukończenie szkół policyjnych czy danej MO uprawniana do nabycia uprawnień pracownika ochrony bez dodatkowych egzaminów

Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych

Szczegóły orzeczenia

VI SA/Wa 4087/14 - Wyrok WSA w Warszawie

Data orzeczenia	2015-11-26	<i>orzeczenie nieprawomocne</i>
Data wpływu	2014-11-27	
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie	
Sędziowie	Ewa Izabela Pamela Kuraś-Dębecka /przewodniczący sprawozdawca/	Frąckiewicz Głowacka-Klimas
Symbol opisem	z 6179 Inne o symbolu podstawowym 617	
Hasła tematyczne	Uprawnienia do wykonywania zawodu	
Skarżony organ	Komendant Policji	
Treść wyniku	Uchylono zaskarżoną decyzję	
Powołane przepisy	<u>Dz.U. 2013 poz 267</u> art. 15; art. 107 par 3; art. 80; art. 138; art. 8; art. 11 Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego - tekst jednolity <u>Dz.U. 2014 poz 1099</u> art. 26 ust. 3 pkt 8 i ust. 7 pkt 2; Ustawa z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia - tekst jednolity. <u>Dz.U. 2011 nr 287 poz 1687</u> art. 149; art. 153; art. 150 ust. 1; Ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji - tekst jednolity. <u>Dz.U. 1997 nr 78 poz 483</u> art. 65 Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. uchwalona przez Zgromadzenie Narodowe w dniu 2 kwietnia 1997 r., przyjęta przez Naród w referendum konstytucyjnym w dniu 25 maja 1997 r., podpisana przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 16 lipca 1997 r.	

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia WSA Pamela Kuraś-Dębecka (spr.) Sędziowie Sędzia WSA Izabela Głowacka-Klimas Sędzia WSA Ewa Frąckiewicz Protokolant ref. staż. Anna Owczarek po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 listopada 2015 r. sprawy ze skargi K. L. na decyzję Komendanta Głównego Policji z dnia [...] października 2014 r. nr [...] w przedmiocie wpisu na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej 1. uchyla zaskarżoną decyzję; 2. zasądza od Komendanta Głównego Policji na rzecz skarżącego K.L. kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania

Uzasadnienie

Komendant Główny Policji (dalej KGP) zaskarżoną decyzją utrzymał mocy decyzję Komendanta Policji (dalej KSP) z [...] maja 2014 r., którą odmówiono K. L. (dalej skarżący) wpisu na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej. Jako podstawę materialnoprawną skarżonej decyzji wskazano art. 29 ust. 5 pkt 1 w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 8 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (j.t Dz. U. z 2014 r. poz. 1099), dalej u.o.m.

Do powyższych rozstrzygnięć doszło w następującym stanie faktycznym i prawnym;

W marcu 2014 r. skarżący złożył do Komendanta Policji wniosek o wpisanie go na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej. Do wniosku załączył m.in. swoje orzeczenie lekarskie wydane na podstawie § 7 rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 23 marca 1999 r. w sprawie badań lekarskich i psychologicznych osób ubiegających się o wydanie licencji pracownika ochrony fizycznej (Dz.U. z 1999 r., nr 30, poz. 299), dalej rozporządzenie oraz dyplom ukończenia na Wyższej Szkole Oficerskiej im. Generała Franciszka Józwiaka-Witolda studiów wyższych zawodowych – dziennych w zakresie prawno-administracyjnym oraz ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Komendant Policji odmawiając skarżącemu wpisu wskazał, że przedłożony przez niego dyplom ukończenia studiów w Wyższej Szkole Oficerskiej im. Generała Franciszka Józwiaka-Witolda w myśl znowelizowanych przepisów nie potwierdza posiadania specjalistycznego przygotowania w myśl art. 26 ust. 3 pkt 8 u.o.m. Organ stwierdził, że spełnienie wymogu określonego w powyższym przepisie potwierdza dyplom lub świadectwo uczelni, szkoły oficerskiej lub podoficerskiej Policji.

Skarżący wniósł od powyższej decyzji odwołanie. W odwołaniu wskazał, że w milicji, a potem w policji przepracował 20 lat posiadając broń palną i odbywając setki godzin na strzelnicy. Powołał się na ustawę o Policji, która weszła w życie w 1990 r., z której wynika, że wszystko co związane z milicją przejęła policja. To powoduje, że wykształcenie uzyskane w szkole Milicji Obywatelskiej winno być uwzględnione i potraktowane jako uzyskane w szkole Policji. Skarżący zarzucił, że organ I instancji dokonał "politycznej" interpretacji art. 26 ust. 3 pkt 8 ustawy. Wskazał także, że żadna ze szkół milicyjnych nie została zdelegalizowana, jak miało to miejsce w przypadku uczelni przy KC PZPR.

Komendant Główny Policji w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji przywołał art. 29 ust. 5 pkt 1 ustawy o ochronie osób i mienia, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2014 r., zgodnie z którym odmowa wpisu na ww. listę następuje - co jego zdaniem ma miejsce w tej sprawie - m.in. w przypadku, gdy pracownik ochrony fizycznej nie spełnia wymogu określonego w art. 26 ust. 3 pkt 8 ustawy. Przepis ten stanowi, że na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej wpisuje się osobę, która posiada przygotowanie teoretyczne i praktyczne w zakresie wykszolenia strzeleckiego, samoobrony, technik interwencyjnych oraz znajomość przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia. KGP wyjaśnił, że posiadanie przygotowania teoretycznego i praktycznego w zakresie wykszolenia strzeleckiego, samoobrony, technik interwencyjnych oraz znajomość przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia potwierdzają zgodnie z art. 26 ust. 7 ustawy:

1. dyplomy potwierdzające kwalifikacje zawodowe w zawodzie technika ochrony fizycznej osób i mienia lub świadectwa potwierdzające kwalifikacje w zawodzie technika ochrony fizycznej osób i mienia;
2. dyplomy lub świadectwa uczelni, szkół oficerskich lub podoficerskich Policji lub Straży Granicznej;
3. świadectwo szkolenia zawodowego zakończonego złożeniem egzaminu na pierwszy stopień podoficerski, chorążego lub oficerski Służby Więziennej wraz ze świadectwem szkolenia specjalistycznego w zakresie specjalizacji ochronnej w Służbie Więziennej;

4. zaświadczenia o ukończeniu kursów organizowanych przez ośrodki szkolenia Policji, Straży Granicznej, Służby Więziennej lub Biura Ochrony Rządu, o ile kursy te spełniają wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 9;

5. zaświadczenie o ukończeniu kwalifikacyjnego kursu zawodowego lub kursu umiejętności zawodowych, potwierdzających przygotowanie teoretyczne i praktyczne, w zakresie wyszkolenia strzeleckiego, samoobrony, technik interwencyjnych oraz znajomości przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia, realizowanych zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 68a ust. 5 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r., nr 256, poz. 2572 ze zm.);

6. zaświadczenia o ukończeniu innych kursów potwierdzających przygotowanie teoretyczne i praktyczne w zakresie wyszkolenia strzeleckiego, samoobrony, technik interwencyjnych oraz znajomości przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia, prowadzonych przez publiczne i niepubliczne placówki i ośrodki zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 68a ust. 5 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty.

7. świadectwa ukończenia szkoleń lub kursów potwierdzających przygotowanie teoretyczne i praktyczne w zakresie wyszkolenia strzeleckiego, samoobrony, technik interwencyjnych oraz znajomości przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia prowadzonych przez uczelnie.

Organ odwoławczy uznał, że specjalistyczne przygotowanie teoretyczne w zakresie znajomości przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia potwierdzają także dyplomy uczelni kształcących w zakresie prawa, administracji publicznej, bezpieczeństwa narodowego lub bezpieczeństwa wewnętrznego (art. 26 ust. 8 ustawy). Ponadto w myśl art. 39 ust. 5 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o zmianie ustaw regulujących wykonywanie niektórych zawodów (Dz.U. z 2013 r., poz. 829) spełnienie omawianego wymogu określonego w art. 26 ust. 3 pkt 8 ustawy potwierdzają także zaświadczenia o ukończeniu kursów lub kursów zawodowych prowadzonych przez placówki kształcenia ustawicznego, placówki kształcenia praktycznego, ośrodki dokształcania i doskonalenia zawodowego i organizatorów kształcenia zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 68c ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz.U. z 2004 r. nr 256, poz. 2572, ze zm.). Natomiast okazany przez skarżącego dyplom ukończenia uczelni nie jest dyplomem, o którym mowa w pkt 1 art. 26 ust. 7 ustawy, ani świadectwem czy zaświadczeniem wymienionym w pkt 3-7 art. 26 ust. 7 ustawy. Zdaniem organu wbrew pogładowi skarżącego dyplom jego nie daje więc podstaw do przyznania mu uprawnień wynikających z przepisu art. 26 ust. 7 pkt 2 ustawy, ponieważ zgodnie z jego brzmieniem spełnienie wymogu posiadania przygotowania teoretycznego i praktycznego w zakresie wyszkolenia strzeleckiego, samoobrony, technik interwencyjnych oraz znajomości przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia potwierdzają jedynie dyplomy lub świadectwa uczelni, szkół oficerskich lub podoficerskich Policji lub Straży Granicznej.

Ponadto w myśl § 2 ust. 2 nieobowiązującego już rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 sierpnia 1998 r. w sprawie rodzajów dyplomów i świadectw wydawanych przez szkoły i inne placówki oświatowe, które potwierdzają uzyskanie specjalistycznych kwalifikacji w zakresie ochrony osób i mienia, minimalnego zakresu programów kursów pracowników ochrony fizycznej pierwszego i drugiego stopnia oraz zakresu obowiązujących tematów egzaminów i trybu ich składania, składu komisji egzaminacyjnej i sposobu przeprowadzania egzaminu (Dz. U. z 1998 r., nr 113. poz. 731 ze zm.) do 1 stycznia 2014 r. przepis ten regulował przedmiotowe zagadnienie i wskazywał świadectwa szkół podoficerskich oraz dyplomy szkół oficerskich resortu spraw wewnętrznych i administracji w zakresie prawno-administracyjnej ochrony porządku publicznego, jako dokumenty potwierdzające uzyskanie specjalistycznych kwalifikacji w zakresie fizycznej ochrony osób i mienia. Natomiast obecnie, tj. od 1 stycznia 2014 r., zgodnie z wolą

ustawodawcy jedynie dyplomy lub świadectwa uczelni, szkół oficerskich lub podoficerskich Policji lub Straży Granicznej potwierdzają spełnienie wymogu posiadania przygotowania teoretycznego i praktycznego w zakresie wykształcenia strzeleckiego, samoobrony, technik interwencyjnych oraz znajomość przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia, o którym mowa w art. 26 ust. 3 pkt 8 ustawy.

Komendant Główny Policji stwierdził, że skarżący żądając wpisu na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej nie wykazał swojego wykształcenia praktycznego w zakresie wykształcenia strzeleckiego, samoobrony i technik interwencyjnych. Wobec tego nie spełnia on wymogów niezbędnych do wpisania go na ww. listę. Samo specjalistyczne przygotowanie teoretyczne w zakresie znajomości przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia, potwierdzone dyplomem uczelni, nie dowodzi bowiem posiadania przez skarżącego kwalifikacji, o których mowa w art. 26 ust. 3 pkt 8 ustawy, co oznacza, że w niniejszym przypadku niewątpliwie spełniona została przesłanka z art. 29 ust. 5 pkt 1 w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 8 ustawy.

Skarżący K. L. w skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wniósł o uznanie jego wykształcenia potrzebnego do wpisania na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej oraz zwrot pieniędzy przez Policję potrzebnych na pokrycie kosztów wpisu. W uzasadnieniu oraz w kolejnych pismach skierowanych do Sądu skargi powtórzył argument wskazany w odwołaniu. Nadto podniósł, że Komendant Główny Policji nie zwrócił się do WSO Policji w Szczytnie celem ustalenia kwalifikacji skarżącego, o co wnioskował w odwołaniu. Zarzucił, że interpretacja przepisów jaką dokonały w tej sprawie organy jest krzywdząca i dyskryminująca ze względów politycznych, co stoi w sprzeczności z Konwencją Praw Człowieka.

Komendant Główny Policji w odpowiedzi na skargę wniósł o oddalenie skargi podtrzymując stanowisko wyrażone w uzasadnieniu skarżonej decyzji.

Jako załącznik do pisma z 3 lipca 2015 r. (k. 39 akt) skarżący przedłożył do akt ksero stanowiska Komendanta Policji omawiające przepisy prawa regulujące kwestie uprawnień Milicji Obywatelskiej i Policji w kwestii użycia środków przymusu bezpośredniego oraz broni oraz informujące o wszczęciu w Wydziale [...], mającej na celu ustalenie stanu faktycznego w zakresie pobrania przez skarżącego broni oraz środków przymusu bezpośredniego (pałka, kajdanki itp.). Nadto skarżący załączył kserokopie zaświadczenia z czerwca 2015 r., w którym wskazano przebieg jego służby w Milicji Obywatelskiej i Policji w latach 1974-1994.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym ta kontrola stosownie do § 2 powołanego artykułu sprawowana jest pod względem zgodności z prawem. Sąd w ramach swojej właściwości dokonuje zatem kontroli aktów z zakresu administracji publicznej z punktu widzenia ich zgodności z prawem materialnym jak i prawem procesowym. Sąd rozstrzyga przy tym w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną (art. 134 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi zw. dalej p.p.s.a. - Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.).

Oceniając zaskarżoną decyzję wg powyższych kryteriów Sąd uznał, że narusza ono prawo w stopniu mogącym mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

Podlegająca kontroli sądownoadministracyjnej w tej sprawie decyzja Komendanta Głównego Policji wydana została w wyniku odwołania wniesionego przez skarżącego, od decyzji Komendanta Policji o odmowie wpisu na listę kwalifikowanych pracowników ochrony

fizycznej.

Na wstępie podkreślić należy, że zgodnie z zasadą dwuinstancyjności postępowania, o której mowa w art. 15 k.p.a. na organie odwoławczym ciąży obowiązek dokonania wszechstronnej i całościowej analizy oraz oceny zebranego przez organ pierwszej instancji materiału dowodowego, ustalenia czy w sprawie zastosowano prawidłową podstawę materialnoprawną rozstrzygnięcia, a także zbadanie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu. Kompetencje orzecznicze organu odwoławczego nie sprowadzają się przy tym tylko do kontroli zasadności zarzutów podniesionych w stosunku do decyzji organu pierwszej instancji. Organ odwoławczy zobowiązany jest, bowiem stosownie do art. 80 k.p.a. do dokonania oceny sprawy na podstawie całokształtu materiału dowodowego oraz uzasadnienia rozstrzygnięcia zgodnie z treścią art. 107 § 3 k.p.a.

W orzecznictwie podkreśla się, że zasady tej nie można rozumieć w sposób formalny (por. wyroki NSA: z 22 marca 1996 r. sygn. akt SA/Wr 1996/95 - lex nr 27873, oraz z 12 listopada 1992 r. sygn. akt V SA/WA 721/92 - lex nr 10341). Identyczne stanowisko prezentuje także nauka prawa jednoznacznie wskazując, że zgodnie z zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego organ odwoławczy obowiązany jest ponownie rozpoznać i rozstrzygnąć sprawę rozstrzygniętą decyzją organu I instancji (por. m.in. komentarz do art. 138 k.p.a. pod redakcją, B. Adamiak i J. Borkowskiego).

Spór w niniejszej sprawie, sprowadza się do kwestii, czy przedłożone przez skarżącego wraz z wnioskiem dokumenty potwierdzają posiadanie przez skarżącego przygotowania praktycznego w zakresie wyszkolenia strzeleckiego, samoobrony, technik interwencyjnych oraz znajomość przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia w rozumieniu art. 26 ust. 3 pkt 8 tej ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2014 r., poz. 1099). Zgodnie bowiem z treścią art. 26 ust. 7 pkt 2 tej ustawy, posiadanie przygotowania teoretycznego i praktycznego w zakresie wyszkolenia strzeleckiego, samoobrony, technik interwencyjnych oraz znajomość przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia potwierdzają m.in. dyplomy lub świadectwa uczelni, szkół oficerskich lub podoficerskich Policji lub Straży Granicznej.

Należy w tym miejscu przypomnieć, że zdaniem organu przedstawiony przez skarżącego dyplom ukończenia Wyższej Szkoły Oficerskiej im. Generała Franciszka Józwiaka-Witolda nie daje podstaw do przyznania mu uprawnień wynikających z przepisu art. 26 ust. 7 pkt 2 u.o.m., ponieważ zgodnie z jego brzmieniem spełnienie wymogu posiadania przygotowania teoretycznego i praktycznego w zakresie wyszkolenia strzeleckiego, samoobrony, technik interwencyjnych oraz znajomość przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia potwierdzają jedynie dyplomy lub świadectwa uczelni, szkół oficerskich lub podoficerskich Policji lub Straży Granicznej.

W ocenie Sądu poczynione w tym zakresie przez organ odwoławczy ustalenia uznać należy za niewystarczające. Stanowisko Komendanta Głównego Policji w tym zakresie jest ogólne i w zasadzie sprowadza się do obszernego powołania obowiązujących przepisów. Zdaniem Sądu organy Policji pominęły to, że przy dokonywaniu wykładni art. 26 ust. 3 pkt 8 tej ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia, niezbędne było odwołanie do przepisów ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2011 r. Nr 287 poz. 1687 ze zm.), w tym do postanowień art. 149 i art. 153. Zgodnie z postanowieniami powołanych przepisów z chwilą rozwiązania Milicji Obywatelskiej jej funkcjonariusze stają się policjantami (art. 149 ust. 1). Dotychczasowi funkcjonariusze Milicji Obywatelskiej lub Służby Bezpieczeństwa, którzy podejmą służbę w Policji albo zostaną zatrudnieni w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych, zachowują odpowiednio ciągłość służby lub zatrudnienia (art. 150 ust. 1). Ilekroć w przepisach prawa jest mowa o Milicji Obywatelskiej i funkcjonariuszach Milicji Obywatelskiej, należy przez to rozumieć Policję i policjantów (art. 153).

W konsekwencji bez znaczenia w sprawie pozostaje kwestia, że ustawa o ochronie osób i mienia do ustawy nie odwołuje się do ustawy o Policji. W ocenie Sądu właśnie z uwagi na fakt, że w ustawie o ochronie osób i mienia brak definicji legalnej pojęcia "policja", w celu prawidłowej interpretacji przepisów ustawy o ochronie osób i mienia niezbędne jest sięgnięcie do zapisów ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji.

W związku z tym Sąd uznał, że organ nie odniósł się w sposób prawidłowy do podnoszonej w odwołaniu kwestii posiadania przez skarżącego K. L. przygotowania praktycznego, jak też odpowiedniego wykształcenia, z uwagi na pracę w Policji po 1990 roku. oraz uczestniczenia w szkoleniach w okresie służby w Policji.

Ponadto organ wskazując na wolę ustawodawcy co do możliwości wykazania posiadania przygotowania teoretycznego i praktycznego w zakresie wykształcenia strzeleckiego, samoobrony, technik interwencyjnych oraz znajomość przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia potwierdzają wyłącznie za pomocą dyplomów lub świadectwa uczelni, szkół oficerskich lub podoficerskich Policji lub Straży Granicznej, zupełnie pominał uzasadnienie do projektu ustawy o zmianie ustaw regulujących warunki dostępu do wykonywania niektórych zawodów (Nr druku: 2331), zgodnie z którym zmiany miały na celu zmniejszenie liczby zawodów regulowanych. Wskazano, że zagadnienie regulacji zasad podejmowania i wykonywania zawodu nie jest obojętne z perspektywy konstytucyjnej, albowiem z zgodnie z treścią art. 65 Konstytucji RP każdemu zapewnia się wolność wyboru i wykonywania zawodu i wyboru miejsca pracy. Powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 26 kwietnia 1999 r. sygn. akt K 33/98 podkreślono, że realizacja pełnej wolności do pracy to nie tylko brak przymusu, ale również brak ograniczeń polegających na uniemożliwieniu wykonywania określonego zawodu czy zatrudnienia, nie przymuszając jednocześnie do robienia czegoś innego.

Wobec powyższego organ powinien rozważyć czy wykształcenie skarżącego, które uprawniało go do dalszego pełnienia służby już w szeregach Policji jest wystarczające do wykonywania zawodu pracownika ochrony fizycznej i czy odmowa wpisu na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej nie prowadzi do ograniczenia konstytucyjnej zasady wolności wyboru i wykonywania zawodu i wyboru miejsca pracy.

W orzecznictwie podkreśla się, że organ administracji, który nie ustosunkowuje się do twierdzeń uważanych przez stronę za istotne dla sposobu załatwienia sprawy lub czyni to ogólnikowo, uchybia swym obowiązkom wynikającym z art. 8 i art. 11 k.p.a. w sposób, który ma istotny wpływ na wynik sprawy, gdyż sprawa nie zostaje załatwiona zgodnie z wynikającymi z tych przepisów zasadami ogólnymi postępowania administracyjnego (por. wyrok NSA z 9 stycznia 2014 r., sygn. akt II GSK 1371/12, cbois.nsa.gov.pl oraz wyrok WSA w Krakowie z 24 marca 2009 r., sygn. akt I SA/Kr 1380/08, LEX nr 522436).

Nie ustosunkowanie się do zarzutów narusza przepis art. 107 § 3 k.p.a. w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy, z tym, że odniesienie się do zarzutów nie może mieć charakteru "sygnalnego". Chodzi bowiem o to, by organ w sposób wyczerpujący i jawny wskazał stronie motywy, które w jego ocenie stanowią o ich bezzasadności (por. wyrok NSA z 9 stycznia 2014 r., sygn. akt II GSK 1371/12, cbois.nsa.gov.pl oraz wyrok WSA w Warszawie z 12 maja 2008 r., sygn. akt VI SA/Wa 264/08, LEX nr 495343).

W wyroku z 20 lutego 2014 r. (II GSK 1758/12 publ. LEX nr 1495108) Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił, że obowiązek odniesienia się do stawianych przez stronę postępowania zarzutów wiąże się z regułą "uczciwego procesowania", która według Naczelnego Sądu Administracyjnego oznacza powinność wyczerpującego odniesienia się do wszystkich wysuniętych przez odwołujący się podmiot zarzutów i żądań (zob. wyrok NSA z 30 października 2001 r., III SA 1409/00, niepubl.; przywołany przez B. Gruszczyńskiego (w:) S. Babiarczy, B. Dauter, B. Gruszczyński, R. Hauser, A. Kabat, M. Niezgódka-Medek: Ordynacja podatkowa. Komentarz, Warszawa 2006, s. 471 oraz wyrok NSA z dnia 9 stycznia

2014 r., sygn. akt II GSK 1371/12, cbois.nsa.gov.pl, także wyrok WSA w Warszawie z 28 marca 2007 r., sygn. akt VIII SA/Wa 135/07, LEX nr 378827, jak również wyrok WSA w Warszawie z 20 czerwca 2007 r., sygn. akt VIII SA/Wa 339/07, LEX nr 488568).

Mając na uwadze, iż sąd administracyjny nie czyni własnych ustaleń w sprawie, a jedynie ocenia zaskarżony akt pod względem jego zgodności z prawem materialnym i przepisami procesowymi, a taka kontrola jest jednak możliwa tylko w warunkach wyczerpujących istotę zagadnień ustaleń faktycznych i prawnych dokonanych przez organ administracyjny rozstrzygający sprawę, za niezbędne Sąd uznał uchylene zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy organowi administracji publicznej. W ponownie przeprowadzonym postępowaniu odwoławczym organ drugiej instancji uwzględni wyrażone powyżej stanowisko Sądu.

Z powyższych względów Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c orzekł jak w sentencji.